

Slovenec in njegov tovariš Abesinec

Kaj pripoveduje slovenski legijonar španske tajske legije

V našem uredništvu se je včeraj zglasil g. Edvard Oblak, o katerem so časopisi že pisali da je bil v francoski in španski tajske legiji v Maroku. G. Oblak, ki poleg svojega materinega jezika — slovenščine — govori in piše tudi srbsko-hrvatsko, nemško, italijansko, francosko, angleško, špansko in arabsko, je res prepotoval mnogo sveta. Sedaj pa pravi, da je namenjen v Abesinijo. Kakor sam pripoveduje, je v španski tajske legiji del časa živel skupaj z mladim Abesincem. Sicer pa naj to zgodbo v sledečem popiše sam na svojo odgovornost in mi mu jo priobčujemo, ker je za naše bralce zanimiva že zaradi tega, da vidijo, kam vse zanese veter slovenskega človeka. G. Edvard Oblak takole pripoveduje:

Bilo je v deželi Rifov ob koncu l. 1926. Pravkar smo pokosili ter polegali k počitku. Strašna vročina nas je močno utrudila. Vendar smo si ležali, kakor smo bili navajeni vedno, drug drugemu pripovedovali svoje zgodbe in pustolovščine.

Med nami je znal najlepše pripovedovati zgodbe mlad Abesinec, kateri je s svojo bistri in sijajnim spominom vzbujal splošno pozornost. Njegova krepka postava, žive oči, gosta brada — vse to se nam je zdelo pol divjaško, vendar pa je govoril več jezikov, zlasti pa francosko, nemško in angleško. Te jezike je govoril tako dobro, da bi mu nihče ne prisodil, da je Afrikanec.

Kljub temu, da je mladenič znal tako bistro pripovedovati, nam je vseeno bil močno skrivnosten človek. Nikdar nam ni povedal, kaj je. O tem ga nismo spraševali, ker tako zahtevajo navade v tajske legiji. Z menoj je bil posebno prijazen. Pa tudi jaz sem se zanimal zanj, ker sem ugotovil, da ta skrivnostni mladenič nosi v sebi neko globoko skrito žalost. Kjerkoli sem mogel, sem ga varoval in pazil, da bi se mu nič ne zgodilo.

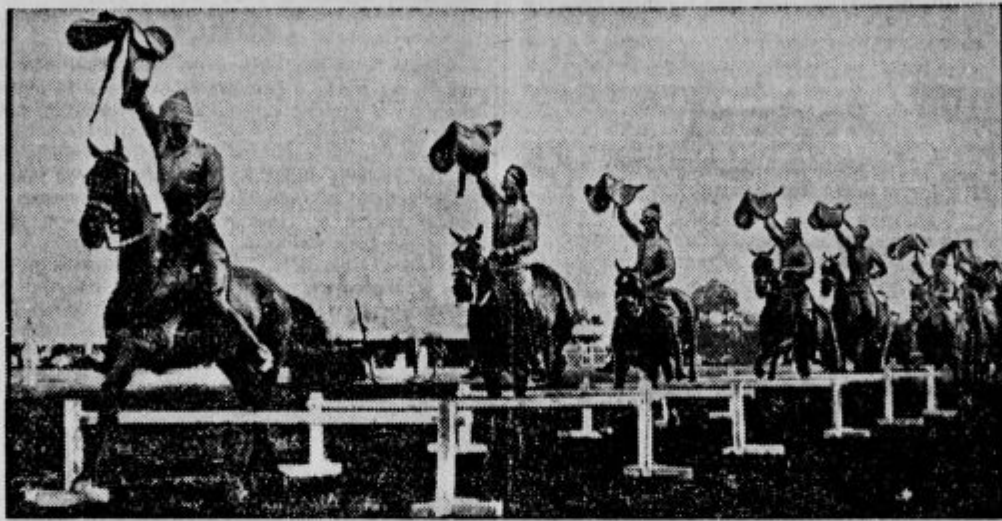
Naenkrat naglo stopi predme moj sluga, me pozdravi in reče: »Mi ajudante, el señor capitano lo quiere!« Klical me je, naj grem h kapitanu. Naglo sem bil v kapitanovi pisarni. Kapitan se je nekoliko posmejal, stopil k meni in rekel: »Ali morda kaj veš o našem Abesincu?« Jaz sem pa vedel le toliko, da je kaj bistar dečko ter pobožen kristjan, sicer pa da je zelo skrivnosten. Nihče ne ve, ne kdo je, ne kaj je. — Kapitan mi nato pravi: »Poveljnik polka mi je naročil, naj takoj privedem tega Abesinca k njemu.«

To me je močno presenetilo, ker se kaj takega v legiji z legionarjem ne dogaja. (Naš polkovnik se je pisal Franco. Po kapitulaciji Abd el Krima je postal general in adjutant kralja Alfonza XIII. Pred kratkim je poskušal puč proti sedanjemu režimu. Ker se mu pa poskus ni posrečil, so ga prijeli in zaprli.)

Mladi Abesinec je še vedno bil v krogu naših tovarišev in se menil z njimi. Imenovali smo ga navadno Menelik. Ta priimek smo mu vzdali kar tako. Omenjam namreč, da vsak legionar poleg svoje številke dobi od svojih tovarišev še poseben priimek. Našemu Abesincu pa pridevek Menelik ni prijal. Kadarkoli smo ga tako imenovali, se je s svojimi ostrimi zobmi ugriznil v spodnjo ustnico. Po tem smo ga tudi poznali, kadar je bil hud. On pa nikdar nikogar ni žalil.

»Menelik!« sem mu zaklical. Planil je pokonci, kakor veverica. »Pojdite z menoj!« Zapel si je bluzo in odšel z menoj pred kapitana. Kapitan ga je brez besede pogledal, si opasal sabljo in rekel: »Pojdimo.« Kapitan je stopal naprej, midva z Abesincem pa za njim. Ko smo vsi trije prišli v polkovnikovo pisarno, smo se močno začudili. V sobi smo zapazili štiri abesinske dostojanstvenike, ki so se takoj globoko priklonili, kakor hitro so zagledali mladega Abesinca. On pa je ponosno stal pred njimi ter se jim nasmehnil.

»Da, vaša visokost,« je rekel eden izmed njih. »Iskali smo vas povsod in sedaj smo vas našli. Vrniti se morate v domovino ter vzeti kraljevsko oblast.«



S sedlom v roki jezdijo čez vse ovire indijski jezdci pri indskem jezdnom turnirju britsko-indijske armade.

Junak Mount Everesta napoveduje:

V eni noči v New York

Na dan sv. Jožefa je prišel v Prago angleški polkovnik P. T. Etherton, načelnik angleškega letalskega preskuševališča. Polkovnik

Etherton je sloveča osebnost, ki se je zlasti proslavil ob znani angleški ekspediciji na Mount Everest. Tedaj je polkovnik v letalu preletel vrhunec najvišje gore na svetu. V Pragi je polkovnik Etherton imel filmsko predavanje o letu nad Himalajo ter o življenju ljudstva pod himalajskimi gorami.

Ou svojem prihodu v Prago je polkovnik Etherton sprejel praške časnikarje, katerim je povedal, da je na Mount Everestu 7200 metrov visoko odkril jezero, katero ni bilo zamrznjeno. Sedaj na podlagi fotografij znanstveno raziskuje, ali ni morda tisto nezamrznjeno jezero sredi samega ledovja — petrolejsko jezero.

Govoreč tako o svojih dosedanjih letalskih uspehih je naglasil, da bo morda kmalu mogoče, pot iz Prage v New York preleteti v eni sami noči. Letalstvo bodočnosti se bo razvijalo v stratosferi. Kakor hitro bo letalec s svojim letalom priletel dovolj visoko, bo avtomatično naravnal krmilo naravnost, ga tako pritril in lahko šel spat. Šele ko se bo zopet treba spuščati na tla, bo vstal in vodil pristajanje.

Tudi gledanje v daljavo, katero se je ravno zadnje čase močno razvilo, bo za letalstvo močno pomembno.

Etherton se prav sedaj peča z vprašanjem, kako bi raketno letalo uporabil v letalstvu.

V Beli hiši, rezidenci ameriškega predsednika, servirajo sedaj gostom belo vino. To je prvič, odkar je bil Wilson predsednik.

pol ure so se vrata sobe 61 v resnici odprla. In kdo jo je primahal ven? Naš gospod lopov! Moral je iti — no, saj veste, kako in kaj. Ogledal sem si ga popoldne dobro od nog do glave. On je bil in nihče drugi! Majhne brke ima in ušesa, da bi skozi nje lahko mesec svetil, in obraz, kakršnega ne privoščim svojemu najboljšemu prijatelju. Ko se je spet vrnil od — no, saj veste, kako in kaj! — sem skočil predenj, se strumno vzravnaval in vprašal: »Ali gospod kaj išče? Ali gospod gost česa potrebuje?«

»Ne,« je odgovoril, »ničesar ne potrebujem. Čakaj, nekaj pa vendarle. Naroči vratarju, naj me zjutraj zbudi točno ob osmih. Soba 61. Ne pozabi!«

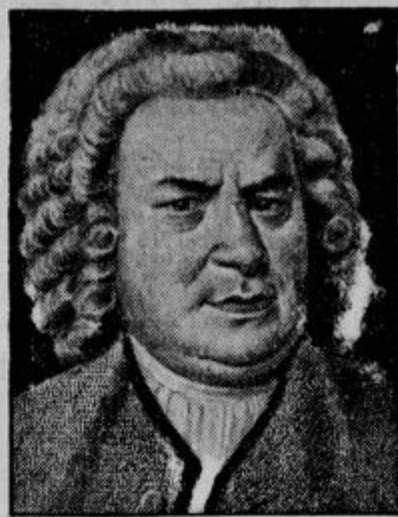
»Ne bom, zanesite se name,« sem dejal in se od veselja uščipnil v hlače. »Točno ob osmih pozvonil v vaši sobi telefon!« V hotelu namreč vse goste budi budi telefonično. Prijazno je pokimal in odstopil.

»Izvrstno!« je vzkliknil profesor. Bil je na vso moč zadovoljen in drugi dečki prav tako. »Ob osmih ga bomo svečano čakali pred hotelom. Potem se lov nadaljuje. Tiček nam bo kmalu sedel na limanice.«

»Ta je že toliko kot naš!« je zaklical Tonček.

»Čestitk ne sprejemam,« je dejal Tomažek. »In zdaj moram odriniti. Za gosta v sobi 12 moram vreči pismo v nabiralnik. Petdeset pfenigov napitnine. Dober posel. Deček pri dvigalu dobi vsaj deset mark napitnine na dan. Tako trdi. Okoli sedmih bom torej zlezal s pernice in poskrbel, da bo malopridnež točno zbujen. In potem jo spet primaham semkajle.«

250 letnica mojstra Bacha



250-letnica velikega skladatelja Bacha. Dne 21. marca je minilo 250 let, odkar se je na Nemškem rodil veliki cerkveni glasbenik Johannes Sebastian Bach. Njegove skladbe na orglah so še danes moderne. Bil je največji fugist vseh časov.

Johann Sebastian Bach se je rodil 21. marca 1685 v Eisenachu kot sin dvornega glasbenika, in sicer iz protestantske družine. Bil je pevec, violiniist, organist, dvorni kapelnik na dvoru v Cöthenu ter končno kantor Tomaževe šole in univerzitetni glasbeni direktor v Lipskem. Bacha imenujejo »stari testament glasbe«. Svetovno znane so njegove orgelske fuge, 19. kontrapunkte, predvsem pa veliki oratoriji Matejev pasijon. Kakor vsi veliki geniji je bil v svojem življenju nepriznan ter so ga šele pozneje odkrili. Umrli je 28. julija 1750 ter kar tiho pokopan. Danes spada med največje glasbene genije in moderna glasba se vedno znova vrača k njegovim virom.

Pred 20 leti in danes

Listi ruskih emigrantov so pred kratkim prinesli vsebino vizit nekaterih ruskih uglednih osebnosti pred 20. leti in danes. Ta primerjava je hudo zanimiva in dokazuje, kakšne posledice je imela ruska socialna revolucija:

L. 1914.

Staljin, semenišnik v Tiflisu.
Grof Aleksej Ignatjev, carski vojaški ataše ruskega carja v Parizu.
Vorošilov, poročnik v Lugansku.
Admiral Rusin, poveljnik carskega brodogradništva v Petrogradu.
A. Denjkin, poveljnik ruske južne armade v Tanganroju.
General Erdelli, poveljnik ruske zahodne armade.

L. 1934.

Staljin, general, tajnik komunistične stranke v Moskvi. V praksi diktator vseh Rusov.
Aleksej Ignatjev, uradnik sovjetskega trgovskega zastopstva v Parizu.
Kl. Vorošilov, vojaški komisar v sovjetski Rusiji, Moskva.
A. Rusin, knjigovodja v Parizu.
A. Denjkin, učitelj v Parizu, Londonu in Pragi.
Ivan Erdelli, šofer v Parizu.



»Tu-le. Jaka, imaš tistih sto dinarjev, katere ti dolgujem.«

Roman za mlade in stare

29

EMIL IN DETEKTIVI

Spisal E. Kästner, poslovenil M. Kunčič.

»Najbolje bo, da počakate, dokler se Tomažek ne vrne iz hotela,« je predlagal Emil.

»Dobro,« je prikimal profesor. »Ali ni onle tamle deček od dvigala?«

»Da, on je,« je pritrdil Emil.

Na pragu je stal — v zeleni livreji in s prav tako zeleno, trdo na glavo posajeno čepico — neki deček. Pomahal je drugim in se jim počasi bližal.

»Imenitno uniforma ima, saprlot!« je zavirljivo dejal Tonček.

»Ali nam prinašaš sporočila od našega vohuna Tomažka?« je zaklical profesor.

Deček od dvigala je bil že čisto blizu. Pokimal je in zabrundal:

»Mh'm.«

Tedaj je jeknilo avtomobilsko trobil! Deček v zeleni hotelski uniformi je kakor ponorel skakal sem in tja po dvorišču in se smejal na vsa usta.

»Emil, človek božji,« je zaklical, »ali si prismojen!«

Ni bil namreč deček od dvigala, ampak Tomažek sam.

»O, ti zelenec ti!« ga je za šalo ozmerjal Emil. Vsi dečki so se zasmeli, tako glasno zasmeli, da je nekdo odprl okno v nasprotni hiši in zaklical na dvorišče:

»Mir!«

»Imenitno!« je dejal profesor. »A tako glasni ne smemo biti, gospodje. Tomažek, pojdi sem, sedi in pripoveduj.«

»Ljudje božji, to je pravi cirkus. Človek bi počil. Torej poslušajte! Splazil sem se v hotel, zapazil dečka pri dvigalu in mu pomigal s prstom. Stopil je k meni, no, in jaz sem mu povedal vso našo storičo. Od prve do zadnje črke. O Emilu. In o nas. In o tatu. In da stanuje v hotelu. In da zdaj pazimo nanj kakor na punčico svojega očesa, da mu jutri pretipljemo tatinske žepe.«

»Sijajno,« mi je navdušeno odgovoril deček pri dvigalu. »Imam še eno uniformo. Oblečeš jo, pa boš moj dvojnik.«

»A kaj bo k temu dejal vratar? Gotovo bo takoj opazil prevaro.«

»Naj opazi. Dovolil bo, saj je moj oče. Kaj je svojemu staremu natrobil na uho, ne vem. Uniformo sem vsekakor takoj dobil in se preoblekel. Dovolili so mi tudi, da prenočim v sobi za služinčad, ki je pravkar prazna. In še enega lahko privedem s seboj. No, kaj pravite k temu?«

»V kateri sobi pa prenočuje lopov?« je vprašal profesor.

»Tebi pa človek res nikoli ne more ustreči,« je užaljeno zarenčal Tomažek in nadaljeval: »Meni, to se razume samo po sebi, ni treba v hotelu niti z mezinčcem geniti. Samo v napoto ne smem biti nikomur. Deček pri dvigalu je dejal, da stanuje v sobi 61. Ubral sem jo torej navzgor v tretje nadstropje. In sem vohunil. Tako seveda, da nihče ni mogel ničesar sumiti. Oprezoval sem izza ograje na stopnicah in tako dalje. Čez dobre

Slovenec in njegov tovariš Abesinec

Kaj pripoveduje slovenski legijonar španske tujske legije

V našem uredništvu se je včeraj zglasil g. Edvard Oblak, o katerem so časopisi že pisali da je bil v francoski in španski tujski legiji v Maroku. G. Oblak, ki poleg svojega materinega jezika — slovenščine — govori in piše tudi srbsko-hrvatsko, nemško, italijansko, francosko, angleško, špansko in arabsko, je res prepoval mnogo sveta. Sedaj pa pravi, da je namenjen v Abesinijo. Kakor sam pripoveduje, je v španski tujski legiji delj časa živel skupaj z mladim Abesincem. Sicer pa naj to zgodbo v sledečem popiše sam na svojo odgovornost in mi mu jo priobčujemo, ker je za naše bralce zanimiva že zaradi tega, da vidijo, kam vse zanese veter slovenskega človeka. G. Edvard Oblak takole pripoveduje:

Bilo je v deželi Rifov ob koncu l. 1926. Pravkar smo pokosili ter polegali k počitku. Strašna vročina nas je močno utrudila. Vendar smo si ležali, kakor smo bili navajeni vedno, drug drugemu pripovedovali svoje zgodbe in pustolovščine.

Med nami je znal najlepše pripovedovati zgodbe mlad Abesinec, kateri je s svojo bistrično in sijajnim spominom vzbujal splošno pozornost. Njegova krepka postava, žive oči, gosta brada — vse to se nam je zdelo pol divjaška, vendar pa je govoril več jezikov, zlasti pa francosko, nemško in angleško. Te jezike je govoril tako dobro, da bi mu nihče ne prisodil, da je Afrikanec.

Kljub temu, da je mladenič znal tako bistro pripovedovati, nam je vseeno bil močno skrivnostni človek. Nikdar nam ni povedal, kaj je. O tem ga nismo spraševali, ker tako zahtevajo navade v tujski legiji. Z menoj je bil posebno prijazen. Pa tudi jaz sem se zanimal zanj, ker sem ugotovil, da ta skrivnostni mladenič nosi v sebi neko globoko skrito žalost. Kjer koli sem mogel, sem ga varoval in pazil, da bi se mu nič ne zgodilo.

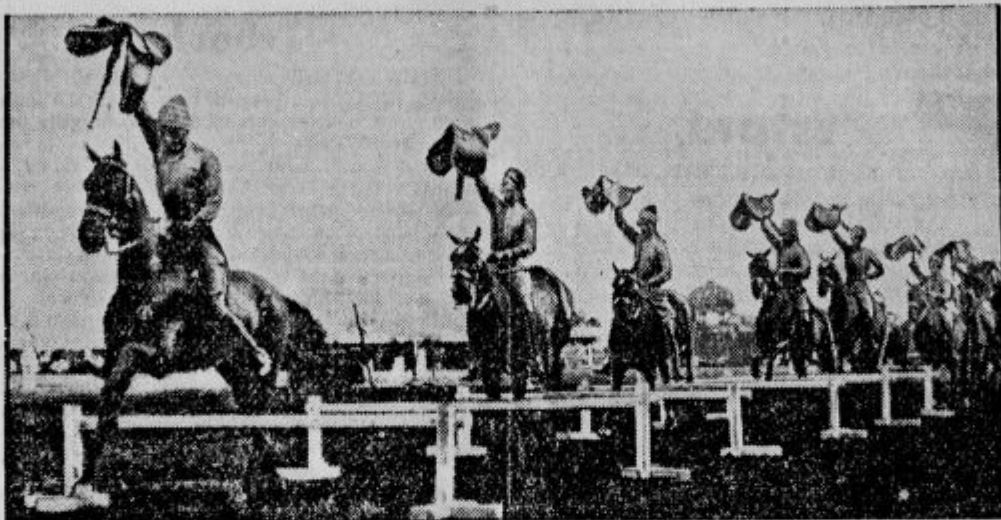
Naenkrat naglo stopi predme moj sluga, me pozdravi in reče: »Mi ayudante, el señor capitano lo quiere!« Klical me je, naj grem h kapitanu. Naglo sem bil v kapitanovi pisarni. Kapitan se je nekoliko posmejal, stopil k meni in rekel: »Ali morda kaj veš o našem Abesincu?« Jaz sem pa vedel le toliko, da je kaj bistar dečko ter pobožen kristjan, sicer pa da je zelo skrivnostni. Nihče ne ve, ne kdo je, ne kaj je. — Kapitan mi nato pravi: »Poveljnik polka mi je naročil, naj takoj privedem tega Abesinca k njemu.«

To me je močno presenetilo, ker se kaj takega v legiji z legionarjem ne dogaja. (Naš polkovnik se je pisal Franco. Po kapitulaciji Abd el Krima je postal general in adjutant kralja Alfonza XIII. Pred kratkim je poskušal puč proti sedanjemu režimu. Ker se mu pa poskus ni posrečil, so ga prijeli in zaprli.)

Mladi Abesinec je še vedno bil v krogu naših tovarišev in se menil z njimi. Imenovali smo ga navadno Menelik. Ta priimek smo mu vzdali kar tako. Omenjam namreč, da vsak legionar poleg svoje številke dobi od svojih tovarišev še poseben priimek. Našemu Abesincu pa pridevek Menelik ni prijal. Kadarkoli smo ga tako imenovali, se je s svojimi ostrimi zobmi ugriznil v spodnjo ustnico. Po tem smo ga tudi poznali, kadar je bil hud. On pa nikdar nikogar ni žalil.

»Menelik!« sem mu zaklical. Planil je pokonci, kakor veverica. »Pojdite z menoj!« Zapel si je bluzo in odšel z menoj pred kapitana. Kapitan ga je brez besede pogledal, si opasal sabljo in rekel: »Pojdimo.« Kapitan je stopal naprej, midva z Abesincem pa za njim. Ko smo vsi trije prišli v polkovnikovo pisarno, smo se močno začudili. V sobi smo zapazili štiri abesinske dostojanstvenike, ki so se takoj globoko priklonili, kakor hitro so zagledali mladega Abesinca. On pa je ponosno stal pred njimi ter se jim nasmehnil.

»Da, vaša visokost,« je rekel eden izmed njih. »Iskali smo vas povsod in sedaj smo vas našli. Vrniti se morate v domovino ter prevzeti kraljevo oblast.«



S sedlom v roki jezdijo čez vse ovire indijski jezdci pri indskem jezdnem turairju britsko-indijske armade.

Junak Mount Everesta napoveduje:

V eni noči v New York

Na dan sv. Jožefa je prišel v Prago angleški polkovnik P. T. Etherton, načelnik angleškega letalskega preskuševališča. Polkovnik

Etherton je sloveča osebnost, ki se je zlasti proslavil ob znani angleški ekspediciji na Mount Everest. Tedaj je polkovnik v letalu preletel vrhunc najvišje gore na svetu. V Pragi je polkovnik Etherton imel filmeko predavanje o letu nad Himalajo ter o življenju ljudstva pod himalajskimi gorami.

Ou svojem prihodu v Prago je polkovnik Etherton sprejel praške časnikarje, katerim je povedal, da je na Mount Everestu 7200 metrov visoko odkril jezero, katero ni bilo zamrznjeno. Sedaj na podlagi fotografij znanstveno raziskujejo, ali ni morda tisto nezamrznjeno jezero stedi samega ledovja — petrolejsko jezero.

Govorec tako o svojih dosedanjih letalskih uspehih je naglasil, da bo morda kmalu mogoče, pot iz Prage v New York preleteti v eni sami noči. Letalstvo bodočnosti se bo razvijalo v stratosferi. Kakor hitro bo letalec s svojim letalom priletel dovolj visoko, bo avtomatično naravnal krmilo naravnost, ga tako pritrdil in lahko šel spat. Sele ko se bo zopet treba spuščati na tla, bo vstal in vodil pristajanje.

Tudi gledanje v daljavo, katero se je ravno zadnje čase močno razvilo, bo za letalstvo močno pomembno.

Etherton se prav sedaj peča z vprašanjem, kako bi raketno letalo uporabil v letalstvu.

V Belj hiši, rezidenci ameriškega predsednika, servirajo sedaj gostom belo vino. To je prvič, odkar je bil Wilson predsednik.

pol ure so se vrata sobe 61 v resnici odprla. In kdo jo je primahal ven? Naš gospod lopov! Moral je iti — no, saj veste, kako in kaj. Ogledal sem si ga popoldne dobro od nog do glave. On je bil in nihče drugi! Majhne brke ima in ušesa, da bi skozi nje lahko mesec svetil, in obraz, kakršnega ne privoščim svojemu najboljšemu prijatelju. Ko se je spet vrnil od — no, saj veste, kako in kaj! — sem skočil predenj, se strumno vzravnal in vprašal: »Ali gospod kaj išče? Ali gospod gost česa potrebuje?«

»Ne,« je odgovoril, ničesar ne potrebujem. Čakaj, nekaj pa vendarle. Naroči vratarju, naj me zjutraj zbudi točno ob osmih. Soba 61. Ne pozabi!«

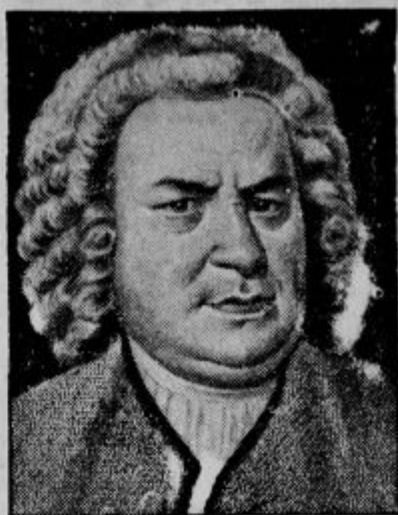
»Ne bom, zanesite se name,« sem dejal in se od veselja uščiril v hlače. »Točno ob osmih pozvoni v vaši sobi telefon! V hotelu namreč vse goste budijo telefonično. Prijazno je pokimal in odstopil v sobo.«

»Izvrstno!« je vzkliknil profesor. Bil je na vso moč zadovoljen in drugi dečki prav tako. »Ob osmih ga bomo svečano čakali pred hotelom. Potem se lov nadaljuje. Tiček nam bo kmalu sedel na limanice.«

»Ta je že toliko kot naš!« je zaklical Tonček.

»Čestitk ne sprejemam,« je dejal Tomažek. »In zdaj moram odriniti. Za gosta v sobi 12 moram vreči pismo v nabiralnik. Petdeset pfenigov napitnine. Dober posel. Deček pri dvigalu dobi več deset mark napitnine na dan. Tako trdi. Okoli sedmih bom torej zlezal s pernice in poskrbel, da bo malopridnež točno zbujen. In potem jo spet primaham semkajle.«

250 letnica mojstra Bacha



250-letnica velikega skladatelja Bacha. Dne 21. marca je minilo 250 let, odkar se je na Nemškem rodil veliki cerkveni glasbenik Johannes Sebastian Bach. Njegove skladbe na orglah so še danes moderne. Bil je največji fugist vseh časov.

Johann Sebastian Bach se je rodil 21. marca 1685 v Eisenachu kot sin dvornega glasbenika, in sicer iz protestantske družine. Bil je pevec, violinist, organist, dvorni kapelnik na dvoru v Cöthenu ter končno kantor Tomažev šole in univerzitetni glasbeni direktor v Lipskem. Bacha imenujejo »stari testament glasbe«. Svetovno znane so njegove orgelske fuge »19. kontrapunkte«, predvsem pa veliki oratoriji Matejev pasijon. Kakor vsi veliki geniji je bil v svojem življenju nepriznan ter so ga šele pozneje odkrili. Umrl je 28. julija 1750 ter kar tiho pokopan. Danes spada med največje glasbene genije in moderna glasba se vedno znova vrača k njegovim virom.

Pred 20 leti in danes

Listi ruskih emigrantov so pred kratkim prinesli vsebino vizit nekaterih ruskih uglednih osebnosti pred 20. leti in danes. Ta primerjava je hudo zanimiva in dokazuje, kakšne posledice je imela ruska socialna revolucija:

L. 1914.

Staljin, semeniščnik v Tiflisu.
Grof Aleksej Ignatjev, carski vojaški ataše ruskega carja v Parizu.

Vorošilov, poročnik v Lugansku.
Admiral Rusin, poveljnik carskega brodograjskega podjetja v Petrogradu.

A. Denjkin, poveljnik ruske južne armade v Tanganroju.

General Erdelli, poveljnik ruske zahodne armade.

L. 1934.

Staljin, general, tajnik komunistične stranke v Moskvi. V praksi diktator vseh Rusov.

Aleksej Ignatjev, uradnik sovjetskega trgovskega zastopstva v Parizu.

Kl. Vorošilov, vojaški komisar v sovjetski Rusiji, Moskva.

A. Rusin, knjigovodja v Parizu.

A. Denjkin, učitelj v Parizu, Londonu in Pragi.

Ivan Erdelli, šofer v Parizu.



»Tu-le, Jaka, imaš tistih sto dinarjev, katere ti dolgujem.«

Roman za mlade in stare

29

EMIL IN DETEKTIVI

Spisal E. Kästner, poslovenil M. Kunčič.

»Najbolje bo, da počakate, dokler se Tomažek ne vrne iz hotela,« je predlagal Emil.

»Dobro,« je prikimal profesor. »Ali ni onile tamle deček od dvigala?«

»Da, on je,« je pritrdil Emil.

Na pragu je stal — v zeleni livreji in s prav tako zeleno, trdo na glavo posajeno čepico — neki deček. Pomahal je drugim in se jim počasi bližal.

»Imenitno uniforma ima, saprot!« je zavidljivo dejal Tonček.

»Ali nam prinašaš sporočila od našega vohuna Tomažka?« je zaklical profesor.

Deček od dvigala je bil že čisto blizu. Pokimal je in zabrundal:

»Mh'm.«

Tedaj je jeknilo avtomobilsko trobilo! Deček v zeleni hotelski uniformi je kakor ponorel skakal sem in tja po dvorišču in se smejal na vsa usta.

»Emil, človek božji,« je zaklical, »ali si prismojen!«

Ni bil namreč deček od dvigala, ampak Tomažek sam.

»O, ti zelenec ti!« ga je za šalo ozmerjal Emil. Vsi dečki so se zasmejali, tako glasno zasmejali, da je nekdo odprl okno v nasprotni hiši in zaklical na dvorišče:

»Mir!«

»Imenitno!« je dejal profesor. »A tako glasni ne smemo biti, gospodje. Tomažek, pojdi sem, sedi in pripoveduj.«

»Ljudje božji, to je pravi cirkus. Človek bi počil. Torej poslušajte! Splazil sem se v hotel, zapazil dečka pri dvigalu in mu pomagal s prstom. Stopil je k meni, no, in jaz sem mu povedal vso našo storijo. Od prve do zadnje črke. O Emilu. In o nas. In o tatui. In da stanuje v hotelu. In da zdaj pazimo nanj kakor na punčico svojega očesa, da mu jutri pretlaplamo tatinske žepe.«

»Sijajno,« mi je navdušeno odgovoril deček pri dvigalu. »Imam še eno uniformo. Oblečeš jo, pa boš moj dvojnik.«

»A kaj bo k temu dejal vratar? Gotovo bo takoj opazil prevaro.«

»Naj opazi. Dovolil bo, saj je moj oče.« Kaj je svojemu staremu natrobil na uho, ne vem. Uniformo sem vsekakor takoj dobil in se preoblekel. Dovolili so mi tudi, da prenočim v sobi za služničad, ki je pravkar prazna. In še enega lahko privedem s seboj. No, kaj pravite k temu?«

»V kateri sobi pa prenočuje lopov?« je vprašal profesor.

»Tebi pa človek res nikoli ne more ustreči,« je užaljeno zarenčal Tomažek in nadaljeval: »Meni, to se razume samo po sebi, ni treba v hotelu niti z mezinem geniti. Samo v napoto ne smem biti nikomur. Deček pri dvigalu je dejal, da stanuje lopov bržkone v sobi 61. Ubral sem jo torej navzgor v tretje nadstropje. In sem vohunil. Tako seveda, da nihče ni mogel ničesar sumiti. Oprezoval sem lizza ograje na stopnicah in tako dalje. Čez dobre